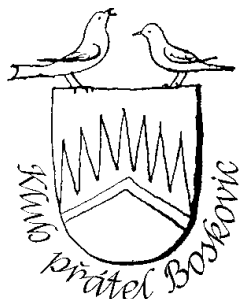

Vlastivědné listy Boskovicka

Číslo 1
březen 2004
ročník 12 (17)

OBSAH:

Aba, aba v šebetovském zámku	str. 3
Jan Dokulil: Nad starou básní	str. 3
Za Václavem Geršlem z Kořence	str. 4
100 let od narození Rudolfa Volfa	str. 4
Jan Dokulil	str. 4

Zprávy z Klubu přátel

Členská schůze KPB

V úterý 24. února se sešla členská schůze Klubu přátel Boskovic. Ve videosále kina KZMB se sešlo 35 členů klubu.

Zprávu o činnosti klubu přednesl Jiří Bušina. Zhodnotil jednotlivé akce, které KPB organizoval v roce 2003. Jednalo se zejména o oslavy 120. výročí narození Otakara Kubína a vybudování pomníku na místě, kde stál jeho rodný dům. Dále z těch větších akcí to bylo budování naučných stezek a vydání průvodce hradním a oborským okruhem. Zmínil se i o vydávání Vlastivědných listů Boskovicka a o problémech se získáváním dopisovatelů a příspěvků od nich. Dobře byla hodnocena práce členů klubu v komisích města. Nebylo zapomenuto ani na zhodnocení pořádaných Hovorů s radnicí a výsledků z plánovacích víkendů. U plánovacích víkendů bylo konstatováno, že výstupy z těchto besed byly předány městskému úřadu a vznesené požadavky občanů byly v průběhu roku akceptovány a splněny. Za to patří městu naše poděkování. Zpráva zde není podrobně rozepisována, neboť jsme o jednotlivých akcích informovali ve VLB průběžně.

Závěrem této zprávy o činnosti J. Bušina poděkoval všem členům KPB za jejich aktivitu a přednesl návrh plánu

Dřevoplavební kanál Suchý - Šmelcovna

V oblasti jižní Šumavy byl vybudován před dvěma sty lety unikátní dřevoplavební kanál pro plavení dříví. Bylo to co do technických obtíží a realizovaného rozsahu ve své době bezesporu největší vodní dílo svého druhu na celém evropském kontinentě. Obdivovaly se mu předcházející generace lesníků a vodohospodářů, musíme se mu dnes obdivovat i my, zvyklí na nejrůznější technické vymoženosti. Musíme se s úctou sklonit před člověkem, který vze-

tel našich předků. Vyspělosti technického řešení a rozsahem stavebních prací se může toto vodní dílo směle postavit po bok Schwarzenberskému plavebnímu kanálu a dalším dílům Josefa Rosenauera, které představují vrchol výstavby plavebních kanálů v našich zemích.

Počátek kanálu je v rybníku U adjunkta (katastrální území Suchý, nadmořská výška 669 m), konec trasy je v rybníku na Šmelcovně (katastrální území Boskovic, nadmořská výška 382 m), kanál tedy překonával výškový rozdíl 287 m. Při

František Mlateček

ních prací, ve vyspělosti technického řešení a nakonec i v otázce svého stáří.

Při realizaci stavby dřevoplavebního kanálu ze Suchého na Šmelcovnu dokázali stavitelé využít nejen různých stavebních materiálů podle charakteru okolí kanálu (v horní části především dřevo, ve spodní části pak především kámen), ale také různých typů vodních cest (kanál vyložený dřevem, kanál vyložený kamenem, dřevěný vodní skluz, umělé koryto). Za zmínku

Kanál Suchý - Šmelcovna: profil koryta v horní části trasy

šel z jižních Čech, a který mu zasvětil celý svůj život. Byl to ing. Josef Rosenauer, muž mimořádných kvalit a energie, který si zasloužil, aby se na něj nezapomnělo.

S potěšením můžeme konstatovat, že duchovní odkaz Josefa Rosenauera lze najít i v našem boskovickém regionu.

Je to existence kanálu na plavení dřeva, který začal v blízkosti obce Suchý na Dražanské vrchovině a končil u pily Šmelcovna, ležící v katastru obce Boskovic. Podle míst, které ohraničovaly jeho trasu, obdržel také název „Dřevoplavební kanál Suchý - Šmelcovna“.

I když dodnes zachované části kanálu představují jen nepatrný zlomek někdejšího díla, musíme se jim stále obdivovat. Dokazují pracovitost, um a řemeslný for-

celkové délce 8,08 km činí průměrný spád trasy 3,55%, maximální spád byl 124‰ v úseku 4,15 - 5,38 km.

Délka tohoto vodního díla není sice tak značná jako u Schwarzenberského plavebního kanálu, může se mu však směle vyrovnat v rozsahu a náročnosti staveb-

stojí též uklidnění vodního toku i plaveného dříví ukončením dřevěného skluzu oválným záchytným Markovým rybníkem, vyřešení problému s meandrujícím tokem vybudováním koryta ve svahu nad údolním dnem a odvedení vody zpět do Bělé podzemním klenutým kanálem.

Čtenáři ve Vlastivědných listech
Tomáš kaš. Spilský

činnosti na rok 2004, který je následující:

1. Pokračovat v dokončení naučných stezek okolím Boskovic
- Sledovat stav a průběžně opravovat informační tabule na naučných stezkách vybudovaných KPB
2. Uspořádat v roce 2004 2 besedy - Hovory s radnicí
3. Pokračovat v jednáních o zprovoznění mikve v domě pana Pavla Novotného U Templu
4. Usilovat o instalování pamětní desky alespoň jednomu významnému rodáku města (Pavel Bačovský, Berger, Snětiņa, Boháček a pod.)
5. Pokračovat ve vydávání Vlastivědných listů Boskovicka. Ustavit redakční radu.
6. Uspořádat výstavu obrazů B. Čelikovského s tematikou židovského města
7. Ve vydavatelské činnosti vydat alespoň jednu publikaci (Boskovický zpěvníček O. Sirovátky, Pověstí a vyprávěny z Boskovic M. Minxové a pod.)
8. Uspořádat soutěžní akci pro děti a mládež společně s některou s organizací (Naučné stezky a pod.)
9. Zajistit dokumentaci akcí pořádaných KPB a vedení kroniky
10. Sledovat možnost zapojit se do soutěže Jedna plus jedna je více než dva, vyhlášenou Vodářskou akcíovou společností, a.s. Brno a Trialogem Brno.
11. Hledat možnosti instalace repliky trojramenné pumpy na místě U Vážné Studny.
12. Zúčastnit se festivalu Letovice 3 + 1.

Poté následovala zpráva o hospodaření KPB, kterou přednesla pokladník Jarka Kovaříková.

Velký obrat klubu byl způsoben na straně příjmů dotací KÚ a MÚ na vybudování pomníku Otakara Kubína a také finančními dary podniků a občanů na tuto akci. Dále klub získal grant nadace Veronica na opravy informačních tabulí na naučných stezkách. Kladně je také možno hodnotit příspěvkovou morálku členů.

Na straně výdajů to byly zejména výdaje za vybudování pomníku O. Kubínovi, vydávání vlastivědných listů, budování naučných stezek a tisk pohlednic a plakátů.

V následné zprávě revizní skupiny, kterou přednesl Josef Šafář, bylo konstatováno, že finanční prostředky byly za hodnocené období vynakládány v souladu s plánem činnosti. Při kontrole nebyly zjištěny žádné nedostatky a proto revizní skupina doporučila členské schůzi schválit zprávu o hospodaření za rok 2003 bez připomínek.

V následující diskusi vystoupilo celkem 12 přítomných. Jednotlivé diskusní příspěvky se týkaly jak práce KPB, tak i situace ve městě.

O. Oldřichová - proč nebyla na oslavy Kubína pozvána televize.

A. Boháčeková - rodáky doplnit o Fr. Rehořka

Winkler - Dát na inform. stránky města informace o rodácích

Nováčková - úklid chodníků v zimě - větší aktivita měst. policie

J. Šafář - Vyhlídky - špína a odpadky - třeba vyčistit

Překladiště odpadů - okolo igelitové pytlíky

M. Pupík - na první Hovory pozvat

Dřevoplavební kanál Suchý - Šmelcovna

(pokračování)

Unikátním činem bylo pak zcela nevidané a ojedinělé překonání rozvodnice a tím převedení potřebné vody z povodí říčky Punkvy do povodí říčky Belá. Niveleta kanálu se v těchto místech pohybuje s centimetrovými rozdíly, což je technický problém i v dnešní době přesných nivelačních přístrojů. V době výstavby kanálu před desítkami roků, až v kterémkoliv ze tří možných období, je to pak nápad i čin zcela mimořádný.

Co se týká délky plaveného dříví, nelze z archivních materiálů vyčíst žádné konkrétní údaje. Vzhledem k charakteru trasy, výšce i šířce koryta a poloměrum zataček lze však předpokládat dopravu pouze tzv. sáhového (1 sáh = 1,8 m) případně na jinou délku kráceného dříví, nikoliv celých kmenů.

Hovoříme-li o výjimečnosti tohoto díla, je nutné připomenout, že nevzniklo osamoceně. Bylo součástí celé plavební soustavy, již bychom těžko hledali nějakou obdobu. Soustava zahrnovala kromě popisovaného kanálu také ohrázení některých toků (Košenecký potok, Višňový potok) a celou soustavu napájecích nádrží - rybníků v povodí říčky Belé. Tyto rybníky byly budovány buď přímo v údolí u vodního toku (např. dva rybníky v Melkovském údolí při vyústění Košeneckého a Višňového potoka a dva rybníky v Pilském údolí u bývalé hájovny a myslivny) nebo vysoko na svazích, kde sbíraly vodu z rozsáhlých rašelinišť a podmačených lesů (např. rybník Domaňka pod vrcholem Holíkova nebo tzv. Tři rybníčky - původně rybníčků pět - nad Pilským údolím).

V dalších odstavcích si všimneme některých technických zajímavostí kanálu: - rybník U adjunkta: tento rybník se také nazývá „Benešovský“ nebo „Horní“. Původně byl tento rybník mnohem větší než dnes, sloužil jako zásobárna vody pro plavení dříví. Soustředoval vodu z rozsáhlých rašelinišť a silně zamokřených zrašeliněných půd v lesích a ze zamokřených luk směrem k obci Buková. Voda byla sváděna důmyslným systémem povrchových příkypů tak, aby byla odvedena co největší plocha. Jedním systémem příkypů se tedy dosáhlo dvojího účinku: voda byla odvedena ze zamokřených enkláv (které tím vysušovala) do rybníka, kde představovala zdroj energie pro plavení dříví. Z rybníka vedly původně dvě výusti.

- napájecí stoka: sloužila pouze k přívodu vody do hlavního koryta. Dnes je jen velmi málo zřetelná, ve spodní části je zcela zaplněna odpadky.

- kanál v zemním korytě: tento úsek je nejzachovější a v terénu nejvíce patrný. Jeho horní část je však zdevastována zavážením odpadky a výstavbou chat, které byly umístěny přímo do trasy plavebního kanálu. V tomto úseku realizovali stavitelé kanálu jeden z unikátních činů při stavbě vodních děl: trasa kanálu překonává rozvodnici mezi povodím Punkvy a povodím Belé. Překonání rozvodnice bylo dosaženo rázy vody, tedy prudkým zvýšením hladiny vody v korytě. Takto vytvořená vlna svou energií překonala mírný protisпад a přehoupla se do povodí Belé. V těchto místech dosahuje hloubka kanálu 5 - 6 m. Po opuštění chatové kolonie začíná nejzachovější část kanálu,

včetně dochovaného opevnění koryta podélnými plůtky. Koryto bylo vyhloubeno v zemi (hlíně) a vyloženo podélně položenou dřevěnou tyčevinou. Dno bylo opevněno podélně položenými otesanými kmeny, v některých místech byla na dně byla kamenná dlažba. Protisпад terénu byl vyřešen tím, že koryto vede na mírném náspu.

- do kanálu je zprava zaústěn potok Kozel. Má sice dostatečné množství vody pro plavení dříví, jeho koryto však není k tomuto účelu příliš příznivé. Koryto má velmi příkrý spád (průměrný spád toku je v těchto místech 124 ‰), je silně kamenité až balvanité s přirozenými stupni a prahy, místy má charakter kaňonu s četnými peřejemi. Název Kozel je údajně odvozen právě od bystřínného charakteru toku s četnými balvany a peřejemi - „skáče jako kozel“. Dochované zmínky ukazují na to, že pro překonání této překážky při plavení dříví stavitelé uplatnili metodu vodního skluzu, postaveného nad dnem potoka. Uvážíme-li, že vodní skluz dosahoval celkové délky 1.230 m a průměrného spádu 124 ‰, musíme se obdivovat dokonalému provedení této tesařské práce. Dřevěné koryto sledovalo zru-

čení a zbrzdování v mokřem dřevěném skluzu velmi rychle se pohybujícího dříví. Hráz rybníka i jeho břehy byly proto na vnitřní straně zpevněny mohutnou kamennou rovinou z drob. Uprostřed hráze s jádrem z rovného kamene byla propust, pravděpodobně se stavídem. Účelovost Markova rybníka podtrhuje jeho současný stav: jakmile přestalo plavení dříví a rybník tím pozbyl svůj původní smysl, pro který byl vybudován, ustala také jeho údržba. Dnes je tedy tato vodní nádrž bez vody, s prokopanou hrázi a dnem zarůstajícím bohatou škálou bylin a náletem stromů.

- kanál od Markova rybníka po vtok do Belé: zde bylo koryto potoka upravováno, místy zahlubováno nebo rozšiřováno pro dosažení příznivějších parametrů plavebního kanálu. Zajímavá je skutečnost, jak stavitelé dokázali dokonale využít místně dostupného materiálu. V horním úseku byl velký nedostatek kamene, koryto bylo tedy z velké části zpevněno a vyloženo dřevem. V této dolní části trasy je ve skalnatých svazích kolem potoka množství kamenů a balvanitých výchozů. Tento materiál byl tedy použit pro zpevnění koryta: boky byly zpevněny kamen-

Kanál suchý - Šmelcovna: rybník U adjunkta

ba niveletu toku potoka Kozel. Protože však potok neteče rovně a tvoří četné nepravidelné zákruty (pro plavení dříví naprosto nepřijatelné), byly v těchto případech žlaby vedeny přímějším směrem mimo zákruty toku. Náznakem to dokazují prohlubně v zemi, probíhající mezi zákruty a spojující potok do přímé linie.

- Markův rybník (pod obcí Velenov) je umělá nádrž oválného tvaru, vybudovaná účelově a její existence byla přímo podmíněna potřebami plavení dříví. Dřivo, dopravované vodním skluzem, mělo totiž vždy větší rychlost než vodní proud. Z bezpečnostních důvodů tedy většína skluzů ústila do vodní nádrže, kde došlo k uklidnění prudce tekoucí vody a ke zmenšení rychlosti plaveného dříví. Tak tomu bylo i v našem případě, kdy při délce a spádu vybudovaného skluzu bylo uklidnění vodního proudu i dříví absolutní nutností. Tomuto účelu byl také podřízen i celkový tvar rybníka: je silně oválného tvaru, s delší osou ve směru toku. Tímto způsobem byla také zajištěna potřebná délka vodní nádrže pro uklidnění toku i plaveného dříví. Markův rybník byl tedy na trase plavebního kanálu přísně účelově vybudován jako tzv. „klaouza“ - k zachy-

nou rovinou tak, aby vydržely případné nárazy klád, koryto bylo tedy z obou stran ohrázeno. Dno bylo chráněno volně položenými kameny. Tímto způsobem bylo koryto (i když někdy jen pomístně) upraveno prakticky až po soutok potoka Kozel s říčkou Belou. V místech zvaných Vaškovo pole se zachovaly pozůstatky oboustranné kamenné rovnaniny. Jsou to nejrozsáhlejší zbytky tohoto druhu zpevnění v rámci celé trasy plavebního kanálu.

- potok Orlový: v trati Mlýnek přibírá kanál další přítok - Orlový (někdy uváděno též Orlovský nebo Ortový) potok a trasa kanálu se prudce lomí. Na soutoku obou vodních toků (Kozel a Orlový potok) stojí mohutný starý buk (obvod kmene 320 cm, výška 30 metrů), který svým stářím, převyšujícím 200 roků, zřejmě pamatuje plavební kanál v celé jeho slávě. Po soutoku těchto vodotečí společně koryto volně meandruje v údolní nivě což bylo pro plavbu dříví velmi nepříznivé. S tímto problémem se stavitelé vyrovnali zajímavým a unikátním řešením: vedli kanál ve svahu ve výšce 2 - 3 m nad údolním dnem. V této výšce vybudovali nové koryto sice s menším spádem, ale s

Boskovice - město kulturních památek

Víte že:

- ⇒ Boskovice mají na svém území městskou památkovou zónu?
- ⇒ V městské památkové zóně i mimo ni se nachází 50 objektů zapsaných v „Seznamu kulturních památek České republiky“?
- ⇒ Součástí městské památkové zóny je vzácně dochovalé torzo židovského města s naučnou stezkou hojně navštěvovanou tuzemskými i zahraničními turisty?
- ⇒ V katastru města se nachází rozsáhlý areál židovského hřbitova?
- ⇒ V kostele sv. Jakuba staršího se nachází několik památkově chráněných náhrobků?
- ⇒ Na záchranu památek, jejich údržbu, rekonstrukci a na regeneraci jsou vynakládány značné finanční prostředky nejen vlastníky nemovitostí, ale i dotacemi města a ministerstva kultury?
- ⇒ Nejen objekty zapsané v „Seznamu kulturních památek české republiky“ ale i ostatní objekty v hranicích městské památkové zóny podléhají při nakládání s nimi zvláštnímu režimu? Tento režim upravuje zákon ČNR č. 20 Sb. O státní památkové péči.
- ⇒ Městská rada zřídila komisi pro městskou památkovou zónu, která se na svých pravidelných jednáních zabývá problematikou ochrany památek? Jedním z prostředků je pomoc vlastníků nemovitostí při plánování a realizaci oprav a rekonstrukcí tak, aby bylo vyhověno nejen zákonu, reprezentovaného požadavky Státního úřadu památkové péče, ale i záměrům vlastníků? Komise poskytuje potřebné konzultace zájemcům.
- ⇒ I Vy můžete pomoci záchraně a regeneraci památek? Zajímejte se o dění kolem nich i kolem městské památkové zóny, projevte svůj názor, investujte svoje vědomosti a znalosti do toho, co nazýváme naše město.
- ⇒ Váš zájem, názor, bez pochyby dobrý vkus, nebo i řemeslný fortel, to je, co naše památky potřebují nejvíce?

Vězte, že komise pro městskou památkovou zónu si pro Vás jistě najde čas a bude se Vašimi návrhy zabývat.

Za Václavem Geršlem z Kořence

Za velké účasti se konal v pátek 20. února pohřeb V á c l a v a Geršla z Kořence. Zemřel po těžké chorobě, která mu zkrátila životní dráhu na 63 roku.

Václav Geršl se narodil na Kořenci. Svě rodině zůstal věren až do svého skonu. Hned v ranném mládí se zabýval vlastivědnými zkazkami, především v blízkosti Boženy Veselé a kořeneckých sousedů. Od svého otce, typického zeměděle kraje, získal lásku ke své obci, jejímu okolí a zvláště ke včelařství.

Vyučil se automechanikem a v tomto oboru dospěl k existenční základně. Současně se zabýval studiem zvyků,

nářečí, obyčejů a hlavně byl nápomocen od počátku v pořádání kořeneckých národopisných slavností. V akci Řehořkovo Kořenecko přispíval k popularitě svérázné obce Dražanské vrchoviny.

Od ranného mládí se spolu s otcem věnoval včelaření. Byl včelařem tělem i duší. Po 30 roků zastával funkci místopředsedy včelařské organizace Knihnice. Tady se velmi zasloužil o propagaci této ušlechtilé činnosti. Nelze opomenout, že rubriku Včelařského zpravodaje „Na kósek řeče“ každoročně doplnil novými podněty na propagaci chovatelských snah.

Žel, postižen byl těžkou chorobou, které přes veškeré lékařské úsilí podlehl. Pohřben byl v rodinném hrobě na benešovském hřbitově. Zůstane zajisté v dlouho trvajícím paměti u svých spoluobčanů a přátel širokého okolí. Vzdáváme čest jeho práci i světlé památce.

Jan Dokulil

(13. 7. 1910 Mastník u Třebíče - 1. 2. 1974 Boskovice)

Básník a kněz Jan Dokulil se narodil v Mastníku u Třebíče. Po maturitě na třebíčském gymnasiu v r. 1929 odešel na

filosofickou fakultu UK do Prahy, kde studoval angličtinu a češtinu; studia však nedokončil, neboť se rozhodl pro studium teologie v Brně a v červenci 1935 byl vysvěcen na kněze. Působil jako kooperátor v Protivanově, Třebíči, Měříně, později jako farář Uhrínově, sem za ním zajížděli jeho literární přátelé Jan Čep, Jakub Deml, Jan Zahradníček (ten sem za války přenesl redakci Akordu), Josef Vašica, Jaroslav Durych, František Halas, Emanuel Frynta a další. Za války zde ukrýval před gestapem příbuzné gen. L. Svobody, před gestapem také zatajil příbuzné parašutisty Kubiše, své farníky. Po změně režimu se stal on pronásledovaným - v červenci 1950 se mu podařilo utéci, když pro něj přijelo komando StB, a dlouhá léta se skrýval u přátel (měl

vážné zdravotní problémy a musel být dokonce ve svém úkrytu tajně operován) až jej v srpnu 1957 StB vypátrala a zatkla, v prosinci téhož roku byl odsouzen na 12 let. V červenci 1965 byl amnestován a v r. 1967 - i díky svědectví manželky Ludvíky Svobody - plně rehabilitován. Od ledna 1968, kdy se mohl vrátit ke svému kněžskému povolání, až do své smrti působil jako administrátor ve Svaté Věře.

Za svého života vydal čtyři básnické sbírky (Křížové dny, Tvým slovem, Lidský život a Tvář v tvář), překlady starokřesťanské poesie (Hymny) a překlady významných německých mystiků A. K. Emmerichové (Hořké umučení Pána našeho Ježíše Krista), nově vydal (spolu s A. Vykopalem) Evangelium sv. Matouše z Bible svatováclavské. Časopisecky publikoval v Akordu, Listech pro umění a kritiku, Řádu a Arších Josefa Floriany. Od r. 1948 až do své smrti nemohl oficiálně publikovat, i když byl literárně činný i v době, kdy byl nucen se skrývat, avšak 5 rukopisných knih z tohoto období (3 překlady, 1 kniha veršů a 1 literární studie) se - zřejmě nenávratně - ztratilo.

V únoru uplynulo třicet let od jeho úmrtí - zemřel 1. února 1974 v nemocnici v Boskovicích.

Petr Vítámvas

100 let od narození Rudolfa Volfa

Jiří Bušina

V době, kdy ochotnické divadlo v Boskovicích slaví 140 let od vzniku čtenářského spolku Velen, svého předchůdce, není možné nevzpomenout na jednu z výrazných osobností ochotnického divadla, Rudolfa Volfa.

Ruda Volf se narodil 3. dubna 1904 v Lysicích jako nejstarší syn z 11 dětí místního fotografa. Jak bylo tehdy zvykem, nejstarší syn šel studovat. Chodil pěšky z Lysic do gymnázia v Boskovicích, protože v době první světové války nejezdily žádné dopravní prostředky. Již jako student se pilně věnoval divadlu, muzice a poezii. Na gymnáziu maturoval v roce 1923. Na další studia však rodina neměla finanční prostředky. Proto nastoupil jako úředník do Okresní nemocenské pojišťovny v Boskovicích. Po návratu ze zaměstnání se v Lysicích plně věnoval ochotnickému divadlu. A to nejen hrání, ale i režii. Při své práci v Boskovicích se seznámil s boskovickými ochotníky, hrajícími tehdy u několika spolků - v sokole, orlu, DTJ a dalších. A tak si po krátké době s nimi pohostinsky zahrál.

V roce 1933 se přestěhoval do Boskovic. Ihned se plně zapojil do ochotnické divadelní činnosti v divadelním odboru Sokola. Z této doby je možné jmenovat roli Valenty ze hry Františka Langerá Jízdní hlídka. V roce 1938 režíroval hru V. Wernera Medvědí tanec a o rok později hru F. X. Svobody Poslední muž. Pak ve válečných letech následovaly hry Štěstí je umění a Wernerův Červený mlýn.

Významnou úlohu v divadelní činnosti Boskovic sehrál po ukončení druhé světové války. Společně s dalšími zapálenými divadelníky, Bašným, Klemsou, Klárem, Vodáčkem, Valtrem, a dalšími ustavili městské ochotnické

divadlo, které sdružilo všechny divadelníky Boskovic do jednoho ochotnického divadla. A byl zvolen jeho předsedou.

Po roce 1948, kdy se kulturní činnost přesouvala pod odborové organizace do závodů, působilo divadlo pod ZV Kras a po ustavení Sdruženého klubu pracujících přešlo pod něj. V té době byl R. Volf získán jako uvolněný pracovník SKP. Klubu a divadlu zůstal věrný až do listopadu 1966, kdy po těžké nemoci zemřel.

Za svého působení v Boskovicích režíroval velké množství divadelních her. Z významných titulů to byl Wernerův Červený mlýn, znovu uvedený v roce 1945. Dále to byl Večer ruských jednoaktovek, Tylův Strakonický dudák, Langerův Velbloud uchem jehly. Velký úspěch sklídila hra Olgy Scheinplugové Qujana, kde hlavní roli si zahrála sama autorka jako host. A následovaly i další hry, jako Legenda o lásce Nazima Hikmeta, Pohled do očí Oldřicha Daňka, Loupežník Karla Čapka. Ruda Volf nejen režíroval a hrál, ale pro některé inscenace navrhoval a s dalšími spolupracovníky realizoval scénickou výpravu. Byl prostě duší divadla. A pro divadlo vychoval řadu dalších ochotníků.

Prostě, žil ochotnickým divadlem. Byl velkým příkladem pro ostatní. Ne nadarmo mu jeho přátelé z divadla říkali „velký předseda“. Je jen velká škoda, že se nepodařilo realizovat jeho velký sen, postavit v Boskovicích vlastní divadelní budovu.

Tiskárna

Color Print

Chrudichromská 7

680 01 Boskovice

tel.: 0501/452841-8 kl. 142

tisk brožur, časopisů, formulářů, hlavičkových papírů a tiskopisů

reklamní letáky, plakáty (max. formát 35 x 48 cm)

vizitky, svatební oznámení, promoční oznámení

barevné tiskoviny, včetně barevných fotografií

samolepicí štítky a etikety

tisk periodik a publikací

Josef Janků - Zahradnický podnik Šmelcovna

Šmelcovna 3, Boskovice (sponzor VL), tel./fax: 516 453 071, 516 452 616, e-mail: arboretum@smelcovna.cz, web: www.smelcovna.cz

Zveme širokou laickou i odbornou veřejnost, milovníky přírody k jarní prohlídce Arboreta Šmelcovna s možností nákupu širokého sortimentu okrasných rostlin.

Provozní doba: 15. 3. - 15. 11. 2004 pondělí - neděle 9⁰⁰ - 17⁰⁰

Prodejní doba: 15. 3. - 15. 11. 2004 pondělí - neděle 9³⁰ - 16³⁰

JARO V ARBORETU: Cibuloviny 17. 4. - 25. 4. Akce Rhododendron 8. 5. - 16. 5.

Vlastivědné listy Boskovicka, vydává Klub přátel Boskovic společně s Vlastivědným kroužkem KZM Boskovice. Redakční rada: Mgr. Ilja Melkus, Mirka Menšíková. Redakce: Jiří Bušina, Plačková 23, 680 01 Boskovice, kam zasíláte příspěvky, dotazy a připomínky. Vychází 4x ročně jako příloha Regionálních novin Boskovicka. Uzávěrka příštího čísla je 15. května 2004.